

Joona
Keskitalo

TAKAMAILLA

Lakous,
joka vaikeneni

BAZAR

Joona Keskitalo

Lakeus,
joka vaikeneni

Takamailla V

BAZAR

1. painos
Takamailla-sarjan 5. osa

Copyright © Joona Keskitalo ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sivulla 68 Laila Kinnusen esittämän *Valoa ikkunassa*
kappaleen on sanoittanut Sauvo Puhtila.
Sivulla 388 J. Karjalaisen *Missä se Väinö on?* -kappaleen
suomenkielinen sanoitus on Jukka Karjalaisen ja
mandingonkielinen Malang Cissokhon.

ISBN 978-952-870-216-0

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Ensimmäinen osa

Syylisiä vai syyttömiä

Luku 1

SEINÄJOKI SYYSKUUSSA VUONNA 1995

Musta henkilöauto ohitti kostean nurmikentän ja jatkoi Koulu-
kadulle. Lakeuden risti kohosi harmaita pilviä vasten jylhänä ja
valkoisena kuin norsunluutorni. Tihutti. Pyyhkijät jättivät kaa-
revia raitoja tuulilasiin.

Niina selasi auton etupenkillä muistiinpanojaan ja huomasi
roskan jakkupukunsa housuilla. Ollin auto oli aina täynnä kai-
ken maailman nöyhtää. Hän poimi roskan etusormensa ja peu-
kalonsa väliin ja nippasi sen jalkatilaan. Poliisilaitos oli enää
muutaman minuutin päässä.

– Sopiiko se siis? Olli kysyi samalla, kun väisti vesilammikkoa,
jottei kastelisi jalkakäytävällä liikennevalojen vaihtumista odot-
tavaa jalankulkijaa.

Niina vilkaisi miesystävänsä. Jos Olli oli jotain aiemmin
kysynyt, hän ei ollut sitä kuullut. Mutta hän saattoi kyllä arvata,
että mies puhui taas viikonlopusta Niinan isän sikafarmilla
Kauhajoella. Jostain, luultavasti perin vanhoillisesta, syystä Olli
halusi väkisin tavata hänen isänsä nyt, kun heidän seurustelu-
suhteensa oli saavuttanut ensimmäisen vuosipäivänsä.

– Etkö taaskaan kuunnellut? Olli kysyi.

Niina kohotti nahkakantista vihkoaan.

– Yritän keskittyä. Tämä juttu on iso, hän vastasi.

Olli hinkkasi kaljuaan.

– Sanot noin joka toisesta jutusta.

– Joo, mutta tämä on iso-iso, Niina huomautti ja yritti palata muistiinpanoihinsa kuunnellessaan Ollin kynsien pureutuvan yhä syvemmälle päälaen ihoon.

Hän tiesi, mitä mies ajatteli, sillä jos jossain Olli oli luonnonlahjakkuus, niin sanoittamaan sen, mistä ei pitänyt. Ollin mielestä Niina oli liian keskittynyt yhteen elämänsä osa-alueeseen, siis työhönsä, muiden osa-alueiden, kuten parisuhteen, harrastusten, television tuijottelun ja hengittämisenkin, kustannuksella. Mutta Olli oli putki-insinööri, ja miten putki-insinööri voisi ymmärtää, että oli olemassa kiinnostaviakin ammatteja. Kuten vaikka puolustusasianajajan ammatti.

– Ällöttävä se on eikä iso, juttusi siis, Olli mutisi.

Vihdoin hinkkaaminen lakkasi. Kaljuun oli jäänyt punaisia nirhaumia.

– Tuomitset päämieheni ilman todisteita ja reilua oikeudenkäyntiä, mikä tekee sinusta sivistymättömän tollon. Mutta älä huoli, suurin osa ihmisistä on sivistymättömiä toloja, Niina kuittasi ja hymyili mahdollisimman viattomasti.

Nyt kalju punertui kauttaaltaan. Niina nauroi. Olli oli hyvä mies, hieman jäykkä ja varsin periaatteellinen mutta luotettava ja kaiken lisäksi yllättävän hyvä sängyssä. Silti Ollin ehdottomasti viihdyttävin piirre oli, että hänet sai helposti häkeltymään.

– En tarkoita... siis..., Olli änkytti. – Ei kai asiakkaallasi olisi muuten sitä lompakkoa ollut.

Niina pyöräytti kynää kädessään. Seinäjokea puhutti parhaillaan tapaus, jossa ikänainen oli puukotettu kuoliaaksi ilmeisen ryöstön yhteydessä. Paikalle sattunut lenkkeilijä oli soittanut poliisille, ja lähistöllä ollut partio oli ottanut muutama sadan metrin päästä kiinni nuoren miehen, jonka hallusta oli löytynyt uhrin lompakko. Tämä sattui olemaan entisen

kaupunginjohtajan poika, joten uutinen levisi nopeasti. Pojan isä oli soittanut Niinalle, koska halusi puolustusasianajajaksi jonkun, jolla oli kokemusta suuren kokoluokan tapauksista. Ja Niinallahan oli.

Hän taputti miehensä reittä.

– Lompakko on lompakko eikä veitsi. Ehkä poika näki sen ja pihisti taskurahnan toivossa. Nuoret miehet ovat... no, nuoria miehiä.

– Vaatteissakin oli kuulemma verta, Olli mutisi.

– Kai sitä saa verta päälleen, jos ottaa lompakon joltakulta, jota on puukotettu, Niina vastasi.

– Älä saivartele.

– Älä itse spekuloi. Tässä on nuoren miehen elämä kyseessä. Olli ravisti päätään.

– Unohda koko juttu, en halua puhua siitä. Mutta miten se vierailu isäsi luo? Haluaisin jo tavata hänet.

Niina näki poliisilaitoksen tulevan esiin kulman takaa. Hän sujautti muistiinpanovälineet laukkuunsa ja suoristi jakun, joka istui täydellisesti. Mittatilaustyötä – joskus kannatti hassata.

– Mitä jos tapaisit vaikka kavereitasi, Niina ehdotti samalla, kun valmistautui nousemaan autosta. – Mulla on lähiaikoina kiire ja lupaan, ettei isäni katoa Kauhajoelta kuin jalat edellä.

Olli pysäytti auton jalkakäytävän viereen.

– Se kiire ei taida loppua koskaan, hän hymähti.

Niina nojautui suukottamaan punaiseksi raavittua kaljua ja avasi oven.

– Tällä kertaa ei tarvitse ainakaan rampata Helsingissä. Lähi-tuotetut rikokset ovat parhaita. Yritä nyt keksiä jotain tekemistä ilman minua, iso poika.

– Rakastan sua, Olli huikkasi, ja Niina lähetti lentosuukon ennen kuin työnsi oven kiinni.

Heti sateenvarjon avattuaan Niina huomasi tutun rikostoimittajan astelevan ulos poliisilaitokselta. Heidän katseensa kohtasivat, ja Niina näki hetken epäröinnin jälkeen lampun syttyvän toimittajan aivoissa. Pojan isä oli juuri antanut medialle lausunnon, jossa vakuutti poikansa syyttömyyttä ja kertoi hankkineensa tälle kunnon asianajajan.

– Oletko menossa sinne, minne luulen, että olet menossa? toimittaja kysyi.

Niina kohautti kulmakarvojaan astellessaan naisen ohi.

– Senhän sinä haluaisit tietää.

Toimittaja kysyi vielä jotain, mutta Niina livahti raollaan olevasta ovesta pakoon. Hän saisi antaa vielä monta haastattelua mutta ei suostuisi yhteenkään ennen kuin tietäisi, millaiseen hommaan oli lähtenyt mukaan. Vastuu haastatteluista oli suuri, sillä hänen tehtävänään oli pitää asiakkaansa puolia ja varmistaa, että suuri yleisö kuuli myös tämän näkökulman. Media nimittäin söisi elävältä kaikki, joilla ei ollut voimia saada ääntään kantamaan melun yli. Mutta Niina oli kuuluisa ja hänen äänensä kuultiin. Kuuluisuus oli silti kaksiteräinen miekka. Jos hänellä oli jotain sanottavaa, oli yleisöäkin. Mutta toisaalta kaikkea, mitä hän sanoi, tarkasteltiin suurennuslasilla ja saatettiin käyttää häntä vastaan.

Niina oli ollut kuuluisa siitä lähtien, kun hän oli viitisen vuotta sitten saanut hoitaakseen Uskelan surman, jossa uuden miehensä murhasta oli epäilty vaimoa, joka oli puolestaan väittänyt ex-miehensä tunkeutuneen kotiinsa ja surmanneensa uuden aviomiehen. Tapaus oli saanut paljon huomiota mediassa, ja kun silloin kaksikymmentäseitsemänvuotias asianajajalupaus Niina oli saanut aikaan vapauttavan tuomion, hänelle olikin äkkiä syntynyt maine. Maineen mukana oli tullut uusia korkean profiilin toimeksiantoja sekä mahdollisuus perustaa oma firma. Ja koska Niina oli ollut hyvä työssään, tai ei hyvä vaan erinomainen,

käyrä oli ollut nousujohteinen. Toki maineen mukana oli tullut myös kuonaa. Kuten tappouhkauksia ja auton kyljen naarmuttajia, jotka olivat uskoneet, että maailma olisi parempi paikka ilman Niinaa ja että oli olemassa ihmisiä, jotka eivät ansainneet puolustusta. Sellaiset puheet ja ihmiset lähinnä säälistivät Niinaa. Suurin osa historiasta oli toimittu juuri siten. Ihmisillä ei ollut ollut oikeutta puolustaa itseään vaan joko jumalan valitsema hallitsija tai vihainen väkijoukko oli varmistanut, että kaikki olivat saaneet ansionsa mukaan. Ja Niina oli melko varma, että kaikille nurisijoille olisi tullut koti-ikävä, jos he olisivat heränneet aamulla muutama sata vuotta aikaisemmin.

Niina napautti infotiskin kantta etusormensa rystysellä. Tuttu poliisi kohotti katseensa.

– Jaahas, itse *Tearmaker*? Et kai vain tullut sitä mummontuikkijaa vapauttamaan.

Niina hymähti. Eräs Turun Sanomien toimittaja oli kutsunut häntä *Rainmakeriksi*, *Sateentekijäksi*, John Grishamin sinä vuonna ilmestyneen menestyvästä asianajajasta kertovan hittikirjan mukaan. Ei ollut kulunut viikkoakaan, kun lempinimi oli väännetty muotoon *Tearmaker* eli *Kyyneltekijä*. Kyseisen toimittajan mielestä Niinan menestys oli maksettu uhrien omaisten tuskalla ja hän oli saanut aikaa pelkästään kyyneliä sateen sijaan. Eikä se valitettavasti ollut ainoa ikävä lempinimi, joka Niinasta oli kehitelty. Kerran hän oli haastattelussa viitanut itseensä ihan tavallisena sikafarmarina – hänhän oli kasvanut sikatilalla isänsä kanssa – ja siitäkös ilo oli irronnut, kun oli äkäty yhteys tavallisten lihasikojen ja rikollisikojen välillä, joita Niina ammatikseen oli puolustanut. Joten *Kyyneltekijä* ja *Sikafarmari*, olihan siinä ihan tarpeeksi yhdelle mimmille, joka yritti vain harjoittaa elinkeinoaan.

– Oletettua mummontuikkijaa, Niina korjasi. – Mutta kyllä, tulin tapaamaan Niklasta.

Mies kaivoi tarvittavan lomakkeen esiin.

– Olisihan pitänyt arvata, että kaupunginjohtajalla on varaa palkata parasta. Allekirjoitus tuohon.

Niina sutaisi nimensä paperiin.

– Oletko tavannut hänet? hän kysyi vielä.

Mies nyökkäsi.

– Olen, ja jos minulta kysytään, hän saattaa olla syyllinen. Ei ole isänsä karismaa sillä pojalla.

– Luojan kiitos, että elämme oikeusvaltiossa ja ettei ihmisiä tuomita karisman perusteella, Niina vastasi.

– No, mene itse katsomaan, mies kehotti. – Ja selaa matkalla kotietsinnän luettelo ja katso, millaisten kirjojen parissa kaveri viettää vapaa-aikansa. Kukaan tervejärkinen ei lue sellaista sontaa.

– Paitsi monet, jotka haluavat opiskella oikeuslääkäriksi, Niina huomautti.

Hän oli jo lukenut raportin ja huomannut kirjaluettelossa hieman erikoisia lääketieteellisiä opuksia, joilla oli vähän tekemistä tavallisten nuorten miesten kuluttaman viihteen mutta paljon tekemistä kuoleman ja ruumiinavausten kanssa. Mutta jälleen kerran kyse oli asiasta, joka ei todistanut yhtään mitään. Ihmisiä oli moneen junaan, ja heitä kiehtoivat erilaiset asiat.

Niina ohjattiin käytävään. Häntä saattava poliisi oli jo avaa-massa huoneen oven, kun Niina kohotti kätensä kiitokseksi.

– Kiitos, pärjään tästä eteenpäin.

Niina ei halunnut, että asiakkaat näkisivät hänet poliisien seurassa, etenkin niiden, joiden kanssa oli tuttavallisissa väleissä. Sen sijaan asiakkaan tuli pitää häntä täysin riippumattomana voimana, jonka tarkoitus oli puolustaa häntä eikä nuolla virkavallan tai syyttäjien persettä.

Niina työnsi oven auki. Pöydän takana istui ryhdikäs hahmo, joka näytti hukkuvan liian suuriin vankeinhoitolaitoksen

vaatteisiin. Hiukset oli kammattu, ja silmälasit olivat puhtaat. Ulkoisesti Niklas näytti siltä, että pärjäsi opinnoissaan ja hengaili Kokoomusnuorten kokouksissa, matikkakerhossa tai hakkaamassa Nintendoa kotona.

– Huomenta, Niklas, sopiiko, että istun tähän.

– Tietenkin.

Saatuahan muistiinpanovälineet esille Niina napsautti sormiensa ylimmät nivelet paikoilleen ja tarttui kynään.

– Nimeni on Niina Luoma. Isäsi on pyytänyt minua hoitamaan juttuasi tästä eteenpäin.

Niklaksen katse lakaisi verkkaan jokaisen neliösentin, jotka Niinasta oli näkyvillä.

– Olen nähnyt sinut uutisissa.

Niina hymyili.

– Sitten tiedät, että osaan hommani. Luotatko siihen, että osaan?

Poika mietti hetken ja nyökkäsi sitten. Ei hymyä tai muutaakaan suurta tunteellista reaktiota. Ehkä poika kuitenkin näytti aavistuksen huojentuneelta.

– Hyvä, koska meillä ei ole aikaa hukattavaksi, Niina sanoi.

– Oikeudenkäyntisi on jo alkanut, vaikkei siltä ehkä tunnukaan. Puolet käsitellään tuolla, Niina sanoi ja viittasi peukalollaan kohti ovea, – kuulusteluhuoneiden ja oikeussalien ulkopuolella, tuomareiden ulottumattomissa. Kansa ja media antavat oman tuomionsa, johon ei vaikuta se, miten tuomarit tapauksen lopulta tuomitsevat, oli se sitten reilua tai ei. Minun mielestäni ei, mutta näin asia kuitenkin on, ja siksi meillä on kiire. Joten kuuntele nyt tarkkaan, sillä aion sanoa jotain todella tärkeää.

Niklaksen katse siirtyi hitaasti Niinan silmästä toiseen. Niina ymmärsi nyt, mitä infopisteen poliisi oli tarkoittanut. Niklas vaikutti aavistuksen poissaolevalta, sisäänpäin kääntyneeltä, kuten tietenkin monet muutkin introvertit, jotka olivat luonnostaan kiinnostuneempia asioista kuin ihmisistä. Mutta jos

jotakuta epäillään murhasta, kaikki poikkeava ja antisosiaalinen käytös on valitettavasti merkki syyllisyydestä. Niinan pitäisi puhua Niklaksen kanssa ennen oikeudenkäyntiä siitä, miten kameroiden edessä tulisi esiintyä.

– Mennään sitten itse asiaan, Niina sanoi. – Hyvään asianajotapaan kuuluu, että en voi valehdella puolestasi tai auttaa peittelemään rikoksiasi. Tämä voi kuulostaa vähän hassulta, jos on muodostanut käsityksensä oikeuskäsittelyistä amerikkalaisen tv-draaman pohjalta, mutta niin asia on. Minun tehtäväni on kuunnella sinun versiosi siitä, mitä on tapahtunut, ja auttaa esittämään se oikeudessa niin, että sinunkin näkökulmasi otetaan huomioon. En siis missään nimessä voi valehdella puolestasi. Ymmärrätkö?

Niklaksen nyökättyä Niinakin nyökkäsi.

– Hyvä. Usein kuitenkin käy niin, että asiakkaani on kuin onkin syyllistynyt johonkin rikokseen. Hulluahan olisi olettaa, että poliisit olisivat niin tumpeloita, että raahasivat tänne syyttömiä ihmisiä. Silloin saattaa käydä niin, että kun kerron asiakkaalleni, etten voi valehdella hänen puolestaan tai säilyttää hänen salaisuuksiaan, hän alkaakin valehdella minulle. Ja valitettavan usein hänen sepittämänsä valheet ovat varsin surkeita. Sitten me molemmat toistelemme oikeudessa niitä surkeita valheita ja yritämme puhua paskan kukkasiksi. Tämä on kuitenkin täysin hyväksyttävää ja hyvän asianajotavan mukaista käytöstä. Sen sijaan se, että kertoisit, mitä todella tapahtui, ja ryhtyisimme yhdessä pohtimaan, minkälainen tarina meidän kannattaa kertoa, mitä ehkä jättää siitä pois ja mitä siinä korostaa, ei ole hyväksyttävää eikä hyvän asianajotavan mukainen tapa toimia. Minähän en voi valehdella, vaikka asiakkaani kannalta parasta olisikin, jos tietäisin tarkasti, mitä oikeasti tapahtui. Ymmärrätkö?

Niklas nyökkäsi taas.

– Minulla ei kuitenkaan ole minkäänlaista velvollisuutta tai motiivivia epäillä mitään, mitä asiakkaani kertoo, vaikka hän vaihtaisi tarinaansa lennosta, ja kertoisi tänään, mitä todella tapahtui, ja huomenna toteaisi valehdelleensa ja kertoisi uuden version tapahtumista.

Niina tarkasteli poikaa aikansa. Kasvot olivat ilmeettömät, mutta katse ei ollut enää yhtä sisäänpäin kääntynyt.

– Ymmärrätkö, mitä yritän sanoa? Jos jostain syystä valehtelisit tänään, voit huomenna muuttaa tarinaa, ja uskon, mitä sanot. Tehtäväni ei ole selvittää totuutta, se on tuomareiden ja syyttäjien tehtävä.

Niklas nyökkäsi, ja Niina näki, että poika todella ymmärsi.

– Hyvä, joten nyt voit kertoa, mitä siellä lenkkipolulla tapahtui. Ja muista, että jos siellä tapahtuikin jotain... ikävää, keskustelemme asiasta huomenna uudestaan, Niina sanoi lempeästi hymyillen.

Poika ei ristinyt käsiään, hieronut kämmeniään tai siirrellyt jalkojaan. Hän ei tehnyt mitään, mikä olisi viestinyt, että hän valehteli tai oli häpeissään.

– Olin kävelyllä. Käyn usein kävelyllä niillä kulmilla, Niklas aloitti selkeällä äänellä. – Ja sitten näin hänet.

Poika katsoi Niinaa odottavasti, ja Niinalta kesti hetki ymmärtää, että Niklas ajatteli vastanneensa hänen kysymyksensä.

– Näitkö siis uhrin?

– Näin.

– Millaisessa... tilassa hän oli?

– Samassa, jossa hänet löydettiin, kuolleena, Niklas vastasi.

Niina pyöritti kättään ilmassa yrittäessään kannustaa Niklas-ta jatkamaan.

– Mitä sitten teit? Miksi sinulla oli hänen lompakkonsa?

– Otin sen, Niklas vastasi. – Tarkistin ensin sykkeen. Sitä ei ollut. Huomasin, että naista oli puukotettu. Siirsin paitaa

hieman, Niklas sanoi, kohotti sormensa ja kosketti kolmea pistettä rintakehässään niin tarkasti, että Niina melkein näki mielessään teräseen jättämät haavat. – Päätin lähteä lähimpään taloon soittamaan hätäkeskukseen. Huomasin lompakon pilkistävän uhrin käsilaukusta ja otin sen mukaani, koska oletin, että siellä olisi jonkinlainen henkilöllisyystodistus, jonka avulla voisin kertoa hätäkeskukselle, kuka polulla makasi.

– Paikalle sattunut ohikulkija kertoi, että lähdit juoksemaan karkuun, kun hän tuli paikalle, Niina sanoi.

Niklas pudisti päätään.

– Näin kyllä jonkun lenkkipolun päässä, kun lähdin etsimään lähintä taloa ja puhelinta. Juoksin koska koin, että asialla oli kiire. Joku oli kuollut, ja mitä nopeammin poliisi tulisi paikalle, sitä paremmat mahdollisuudet asialla olisi selvitä.

Niina tarkasteli poikaa kulmat kurtussa. Hänen tutkansa paljasti valehtelijat melko hyvällä prosenttiosuudella, ja hänestä tuntui, että Niklas puhui totta. Vaikka osa hänen ratkaisuisistaan kuulostikin epätyypilliseltä.

– Miksi ihmeessä otit lompakon? Niina kysyi. – Miksi ajattelit, että hätäkeskus tarvitsisi tiedon uhrin henkilöllisyydestä?

Niklas katseli Niinaa kummastuneena.

– Vastasin jo. Mitä nopeammin tiedetään, kuka on kuollut, sitä nopeammin poliisikin on oikeilla jäljillä. Ja sitä nopeammin myös omaiset saavat tiedon. Teinkö jotain väärin?

Niina pudisti päätään.

– Ei, et tehnyt. Suurin osa ihmisistä olisi vain joutunut paniikkiin. Tai ei ainakaan olisi osannut ajatella noin pitkälle.

– Ja onko se minun syyntä? Niklas kysyi.

– Ei ole, Niina myönsi. – Mitä sitten tapahtui, kun lähdit juoksemaan?

Niklas mietti hetken ennen kuin vastasi.

– Vähän sen jälkeen, kun olin lähtenyt liikkeelle, poliisiauto ilmestyi ja pysäytti minut. En tiedä, miten se oli siellä niin nopeasti – ennen kuin ehdin soittaa kenellekään. Ehkä joku oli nähnyt ruumiin ennen minua.

Niina naputteli lehtiötään kynällä. Lenkkeilijä oli omistanut matkapuhelimen ja soittanut hätäkeskukseen heti, kun oli nähnyt naisen maassa ja Niklaksen juoksemassa pois paikalta. Partio oli sattunut olemaan lähellä ja törmännyt Niklakseen.

– Partion mukaan et juossut kuitenkaan kohti lähimpiä taloja vaan niistä pois päin, Niina sanoi. – Kuin olisit tullut metsästä etkä lenkkipolulta.

Niklas pudisti päätään.

– Tulin taloilta päin, koska huomasin, että ikkunat olivat pimeinä ja ettei ketään ollut kotona. Olin matkalla tien toiselle puolelle.

– Toinen sen puolen taloista oli tyhjillään, mutta toisessa oli ihmisiä, Niina huomautti. – Se selviää raportista.

Niklas kohautti olkapäitään.

– Tulkitsin tilanteen väärin. En kuitenkaan tullut metsästä, vaan muutin suuntaa tien toisella puolella olevalle talolle, koska sen ikkunoissa näkyi valoa.

Niina nyökkäili ajatuksissaan.

Oli totta, että Niklaksen käytös oli hieman erikoista, mutta tarina oli silti täysin looginen. Ja sitä puolsi sekin äärimmäisen vahva seikka, että murha-ase puuttui. Niklas oli otettu kiinni vain muutaman minuutin kuluttua siitä, kun lenkkeilijä oli saapunut paikalle, eikä hänellä olisi ollut aikaa piilottaa veistä kovin kauas. Poliisin teoria oli, että Niklas oli juossut metsään ja piilottanut veitsen sinne, mutta vaikka aluetta oli haravoitu jo muutaman päivän, mitään ei ollut löytynyt. Yksi asia Niina kuitenkin mietitytti, ja hän tiesi, että sama asia tulisi mietityttämään muitakin.

– Niklas, saanko kysyä jotain henkilökohtaista?

Poika nyökkäsi.

– Kotoasi löytyi paljon kirjoja, kuten fiksun nuoren miehen kotoa kuuluukin. Yllättävän moni niistä käsittelee obduktioita, kuolemaa ja ihmisten ja eläinten anatomiaa varsin yksityiskohtaisella tasolla. Miksi sinulla on niin monta sellaista kirjaa?

Niklas kohautti olkapäitään.

– Miksei olisi? Olen kiinnostunut sellaisista asioista.

– Ymmärrän kyllä, Niina myötäili. – En todellakaan tuomitse, mutta haluaisin osata vastata, jos joku kysyy asiasta. Mistä luulet tällaisen kiinnostuksen kumpuavan?

Ensimmäistä kertaa pojan katse käväisi jossain muualla kuin Niinan silmissä.

– En minä tiedä. Miksi ihmiset nyt ylipäätään ovat jostain kiinnostuneet.

Niina levitti käsiään.

– Voisiko kiinnostuksesi liittyä vaikka ammatillisiin haaveisiin? Haluaisitko ehkä lääkäriksi?

Niklas katseli Niina hetken.

– Eikö se nyt ole aika selvää? poika ihmetteli.. – Eikö kannata etsiä alalle, josta on kiinnostunut?

Niina laski kätensä Niklaksen kyynärvarrelle.

– Pidän huolen siitä, että saat siihen mahdollisuuden.

Kauhajoki, tasaisen tappava.

Niina Luoma on sikafarmarin tytär ja nuori asianajaja uransa nousukiidossa. Niina sukeltaa työhönsä itsevarmana voitosta, mutta kerran onnistuminen tuo hänen koti-ovelleen asiakkaan, joka tietää hautajaisia, ainakin Niinan uralle.

Kolme vuotta myöhemmin Niina siivoaa sikalan karsinoita perintötilallaan Kauhajoella. Perheonni kukoistaa miehen ja lapsen kanssa, mutta sikafarmi ei. Talous on kuralla niin kuin monilla muillakin 90-luvun lopun maataloilla. Kun paikallista liikemiestä epäillään kuuluisaksi palkkamurhaajaksi, tarjoutuu Niinalle mahdollisuus korjata tilannetta. Mies haluaa asianajajakseen juuri hänet ja on valmis maksamaan mitä vain.

Viides itsenäinen TAKAMAILLA-trilleri matkaa tuttuun tapaan pitkien hiekkateiden päihin seuduille, joilla suomalainen mielenmaisema kukoistaa jääräpäisimmillään. LAKEUS, JOKA VAIKENI on halki vuosikymmenten polveileva tarina maitolaiturista, 720 viinapullosta ja kolmesta sormenpäädästä, jotka löytyivät Pohjanmaan mullasta, valtavan taivaan alta.

9 789528 702160

84.2

ISBN 978-952-870-216-0

www.bazarkustannus.fi